

РЕШЕНИЕ

№ 243

гр. Пловдив, 23.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на седми юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Вера Ив. Иванова

Членове: Катя Ст. Пенчева
Тодор Илк. Хаджиев

при участието на секретаря Мила Д. Тошева
като разгледа докладваното от Катя Ст. Пенчева Въззивно търговско дело № 20235001000089 по описа за 2023 година

Производството е въззивно по реда на чл.258 и сл. ГПК.

С решение №401/02.12.2022г., постановено по търг.д. №745/2021г. по описа на окръжен съд Пловдив, е ПРИЗНАТО ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл.124 ал.1 от ГПК, че „М.Р.-Н.“ ООД ЕИК ***** не дължи на „Е.Ю.“ ЕАД ЕИК ***** сумата от 51 758.72лв., явяваща се разликата над дължимата стойност 133 790.54лв. до предявената стойност 185 549.26лв., представляващи стойност на допълнително начислена неизмерена, непълно или неточно измерена електроенергия за електромер №***** за стопански обект в гр.Н., в кв. 3.№* в ПИ с идентификатор №***** по плана на „Промислено складова база Н.“, представляващ фабрика - цех за замразяване, солзамразяване, съхранение, преработка, консервиране на риба и рибни продукти, който е електроснабден, с ИТН ***** и клиентски №*****, за периода 06.05.2021г. - 04.08.2021г. по фактура №***** от 15.09.2021г. и КИ към нея с №*****/05.10.2021г.

ОТХВЪРЛЕН е предявеният от „М.Р.-Н.“ ООД ЕИК ***** против „Е.Ю.“ ЕАД ЕИК ***** отрицателен установителен иск по чл.124 ал.1 от ГПК за недължимост на сумата от 133 790.54лв., представляващи стойност на

допълнително начислена неизмерена, непълно или неточно измерена електроенергия за електромер №***** за стопански обект в гр.Н., в кв. Запад № * в ПИ с идентификатор №***** по плана на „Промислено складова база Н.“, представляващ фабрика - цех за замразяване, солозамразяване, съхранение, преработка, консервиране на риба и рибни продукти, който е електроснабден, с ИТН ***** и клиентски №*****, за периода 06.05.2021г. - 04.08.2021г. по фактура №*****/15.09.2021г. и КИ към нея с №*****/05.10.2021г.

„Е.Ю.“ ЕАД ЕИК ***** е осъдено да заплати на „М.Р.-Н.“ ООД ЕИК ***** разноски за уважената част от иска в размер на 4 435.67лв.

„М.Р.-Н.“ ООД ЕИК ***** е осъдено да заплати на „Е.Ю.“ ЕАД ЕИК ***** разноски за отхвърлената част от иска в размер 692.16лв.

С определение №35/12.01.2023г., постановено по реда на чл.248 от ГПК, е изменено решение №401/02.12.2022г. в частта за присъдените на ищеца „М.Р.-Н.“ ООД разноски, като същите са намалени от 4 435.67лв. на 4 434,08лв.

Срещу така постановеното решение е постъпила въззивна жалба от ищеца в първоинстанционното производство – „М.Р.-Н.“ ООД. Въззивната жалба е срещу тази част от решението, с която отрицателният установителен иск е отхвърлен. Изложени са подробни доводи и съображения за неправилност на решението в обжалваната част и необоснованост. Твърди се, че съдът неправилно не е ценил частичното признание на иска, направено от ответника с отговора на допълнителната искова молба за недължимост на сума от 101 208,61лв., както и неоттегляемостта на признанието съгласно чл.237 ал.4 от ГПК. Въведено е оплакване, че по делото не е установено точното количество реално ползвана, но неизмерена ел. енергия, както и че съдът неправилно е определил цената и е остойностил начислената ел. енергия – в нарушение на чл.56 ал.3 от ПИКЕЕ. Коментирано е заключението от допуснатата по делото съдебнотехническа експертиза, с която остойностяването и фактурирането на допълнително начислените количества ел.енергия не е извършено само по действащата за периода на изчисляването прогнозна пазарна цена на електрическата енергия за покриване на технологичните разходи, съгласно императивната разпоредба на чл.56 ал.3 от ПИКЕЕ, като в крайната цена са включени други непозволени от разпоредбата

компоненти, като задължения към обществото, цена пренос, ДДС, при което крайната стойност на ел. енергия е завишена. В тази насока жалбоподателят се позовава и на допуснати процесуални нарушения от страна на първоинстанционния съд, изразяващи се в служебно недопускане на съдебноелектротехническа експертиза. В тази връзка във въззивната жалба на жалбоподателя – ищец се съдържа доказателствено искане по чл.195 от ГПК, уважено от въззивния съд при хипотезата на чл.266 ал.3 от ГПК.

Коментирано е и заключението от СТЕ в частта му, съгласно която допълнително начислените количества ел. енергия не могат да преминат през захранващите ел. съоръжения, при което се прави извод, че допълнително начислените количества ел.енергия не са доставени в и ползвани за обекта. Твърди се, че неправилно и необосновано съдът е приел, че допълнително начислените количества ел. енергия представляват съществуващ, реален технологичен разход за оператора на мрежата на Е.Ю., след като липсвали доказателства за закупуването на каквото и да е количество ел. енергия, както и доказателства, че начислените количества могат да преминат през съответните ел. уредби. Въведено е оплакване, че не са правилно ценени фактите, свързани с обстоятелствата, при които е извършена техническата проверка от служител на Е.Ю., като жалбоподателят счита, че са съмнителни обстоятелствата относно времето на проверката, кръга на присъстващите лица и липсата на уведомяване и присъствие на органите МВР – които факти са игнорирани от първостепенния съд. Твърди се, че съдът не е взел предвид и доводите за нарушения на императивните норми на ПИКЕЕ – чл.49 ал.3, чл.58 от ПИКЕЕ, както и за неправилно и незаконосъобразно определяне на неизмерените количества ел. енергия – чл.50 ал.2 от ПИКЕЕ. Жалбоподателят счита, че съдът не е анализирал подробно доводите му и доказателствата за наличие на облигационно правоотношение по продажба на ел. енергия с друго юридическо лице – Е.Т.С.Й.Ю. ЕАД, което лице е собственик на ел. енергията, както и че съдът неправилно е приел, че ПИКЕЕ не противоречи на европейското и на националното законодателство. Освен това се твърди, че е останал неизяснен въпросът дали реално измерените, отчетени, фактурирани и заплатени количества към доставчика са приспаднати от допълнително начисленото количество ел. енергия и дали тези количества вече платена ел. енергия не са повторно включени в допълнително начислените количества, като се претендират повторно за заплащане, но от

друг субект – Е.Ю.. Жалбоподателят счита, че Е.Ю. неправомерно претендира заплащане стойността на доставена /но от друго лице/ ел. енергия, което е вземане на друго лице – на доставчика Е.Т.. Твърди се, че издадената от Е.Ю. фактура не остойносттава технологичен разход, което е „замяна“ на основание на вземането, каквато „замяна“ е недопустима, а корекцията на сметката по ПИКЕЕ не е самостоятелно правно основание за получаване на парична сума, без да е доказано реалното потребление и реалната доставка на начислената ел. енергия и претендираната от Е.Ю. сума не е за репарирание на вреди или пропуснати ползи, както и за неоснователно обогатяване. /Цитирано е решение на ВАС - №10574/30.10.2006г. по адм. дело №2300/2006г./ Жалбоподателят се позовава и тълкува разпоредбата на чл.4 ал.3 от ПТЕЕ, като счита, че, според тази разпоредба, операторът на разпределителни мрежи не е оправомощен да препродава ел. енергия или да търси заплащането □ от крайния клиент, като по делото не било доказано, че този оператор е закупил начислените количества ел. енергия като технологични разходи, както и че допълнително начислените количества ел. енергия са били в разпределителната мрежа. Въведено е оплакване за неправилна оценка на депозираните по делото доказателства, като са коментирани гласните доказателства – показанията на свидетеля Й., както и КП №*****/04.08.2022г. Твърди се нарушение на разпоредбата на чл.49 ал.3 от ПИКЕЕ, поради неуведомяване предварително на потребителя и неизвършване на проверката в присъствие на независим свидетел, нарушение разпоредбата на чл.58 от ПИКЕЕ – неуведомяване органите на МВР за проверката, което, според жалбоподателя, води до недостоверност на констатациите, отразени в протокола, опороченост на протокола, поради нарушение на императивни правни норми, което води до невалидност и нищожност на документа. Твърди се, че не е доказана категорично нерегламентираната промяна на схемата за свързване на електромера, нито датата на тази промяна, като, според жалбоподателя, наличието на непокътнати пломби е доказателство за несъществуване на твърдяната манипулация. Наведено е твърдение за неправомерно бездействие на кредитора по смисъла на чл.83 ал.2 от ЗЗД, както и че данните и записванията в информационната система на Е.Ю. са частни, изгодни за насрещната страна записвания, а не годни писмени доказателства. Като доводи за незаконосъобразност на решението са наведени нарушение на разпоредбите

на чл.91 ал.2 от ЗЕ, чл.28 ал.1 и ал.2 от ПТЕЕ, чл.28 ал.3 от Наредбата за регулиране цените на електрическата енергия и в тази връзка, че съдът неправилно е приел наличие на правна възможност за Е.Ю. да претендира директно заплащане на ел. енергия от крайния клиент, за каквато възможност липсва регламентация в ЗЕ, ПТЕЕ, ПИКЕЕ. Оплакването, че съдът неправилно не е констатирал противоречие на ПИКЕЕ с актовете на ЕС и националното право се свежда до противоречие на чл.50 и чл.56 от ПИКЕЕ с пар. 10,48,49,65,67,68, 76 и 78 от Преамбюла на Директива 2019/944; чл.10, т.1, т.3, чл.18, чл.20, б. „а“, чл.31, т.1, чл.35, чл.59, т.1, б. „й“ от Директива 2019/944, както и противоречие с разпоредбите на чл.2 ал.2; чл.44 ал.3, чл.94а ал.1, чл.95а ал.1, чл.96 ал.1, чл.98а ал.2, т.6, б. Б и чл.104а, ал.2, т.5, б. Б от ЗЕ, като чл.83 ал.1, т.6 от ЗЕ не предоставя компетентност и правомощия на КЕВР с подзаконов нормативен акт да променя кой субект в системата на енергетиката има право да извършва едностранна корекция на сметката на потребителя. В тази връзка жалбоподателят се позовава на чл.12 и чл.2 ал.2 от ЗНА. Счита, че съдът не е изпълнил задължението си по чл.15 ал.3 от ЗНА – да приложи ЗЕ вместо ПИКЕЕ. Иска се решението да бъде отменено в обжалваната му част и да се постанови друго, с което предявеният иск да бъде уважен изцяло.

В постъпилия в срока по чл.263 ал.1 от ГПК отговор, подаден от „Е.Ю.“ ЕАД, се оспорва изцяло въззивната жалба на „М.Р.-Н.“ ООД.

Решението е обжалвано и от ответника в първоинстанционното производство - „Е.Ю.“ ЕАД. Въззивната жалба е срещу тази част от решението, с която отрицателният установителен иск е уважен до размера на сумата от 9 347,23лв. Въведени са оплаквания за неправилност на решението в обжалваната част, поради нарушение на материалния закон. Иска се неговата отмяна и постановяване на друго, с което отрицателният установителен иск до размера на сумата от 9 347,23лв. /част от приетата за недължимата сума от 51 758.72лв./ да бъде отхвърлен.

Във въззивната жалба на жалбоподателя – ответник не се съдържат доказателствени искания.

В срока по чл.263 ал.1 от ГПК е постъпил отговор от насрещната страна – „М.Р.-Н.“ ООД, с който се оспорва изцяло подадената от „Е.Ю.“ /Е.Ю./ ЕАД въззивна жалба.

Страните претендират сторените по делото разноски.

Подадените въззивни жалби са допустими, като депозирани в законоустановения срок от надлежна страна и с предписаното от закона съдържание.

Апелативният съд, след като съобрази оплакванията, изложени в жалбата и доводите на страните, с оглед разпоредбите на чл.271 от ГПК и след преценка на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, на основание чл.235 от ГПК прие за установено следното:

Предмет на обжалване в настоящия процес е валидно и допустимо решение. Същото е постановено по предявен отрицателен установителен иск по чл.124 ал.1 от ГПК.

Ищецът „М.Р.-Н.“ ООД твърди в исковата си молба против „Е.Ю.“ ЕАД, че е мрежов клиент на ответното дружество с кл. №*****, в качеството му на оператор на разпределителната мрежа, пренасящ електрическа енергия до обекта му, представляващ цех за замразяване, солозамразяване, съхранение, преработка, консервиране на риба и рибни продукти, който е електроснабден, с ИТН *****, като редовно е изпълнявал задълженията си към доставчика на електрическа енергия – „Е.Т.С.Й.Ю.“ ЕАД. През м. октомври 2021г. е получил от „ЕР“ ЮГ следните документи: уведомително писмо изх.№9426883/15.09.2021г., с което е уведомен, че на 04.08.2021г. е извършена проверка на СТИ и е констатирано „манипулирана-променена схема на свързване“. Към писмото са приложени Констативен протокол №*****/04.08.2021г. за техническа проверка на електромер; Справка за коригиране сметката за ел. енергия от 06.08.2021г.; фактура №*****/15.09.2021г., издадена от „Е.Ю.“ на стойност 278 323,89лв. с ДДС, представляваща стойност на допълнително начислена ел. енергия на електромер №***** за корекционен период 06.05.2021г. – 04.08.2021г. /90 дни/. Впоследствие ищецът получил кредитно известие от 05.10.2021г., с което, на основание чл.115 ал.1 от ЗДДС, се намалява стойността на фактура №*****/15.09.2021г. със сумата от 92 774,63лв. с ДДС. Счита, че не дължи 185 549.26лв. Пзовава се на нарушение на ПИКЕЕ, опорочаващо законосъобразността на корекционната процедура, наведени са доводи, аналогични на съдържащите се във въззивната жалба. Искането, с което е сезира съдът, е да се постанови решение, с което да бъде признато за

установено в отношенията между страните, че ищецът не дължи на ответника сумата 185 549.26лв. - стойност на допълнително начислена неизмерена, непълно или неточно измерена електроенергия за електромер №***** за периода 06.05.2021г. - 04.08.2021г. по фактура №***** от 15.09.2021г. и КИ към нея с №***** от 05.10.2021г.

В постъпилия в срока по чл.367 ал.1 от ГПК писмен отговор от ответника „Е.Ю.“ ЕАД се оспорва исковата молба, като се въвеждат насрещни твърдения и доводи.

След като съобрази оплакванията, изложени в подадените въззивни жалби и изразените от страните защитни тези, съдът прие за установено следното:

Неоснователно е оплакването на жалбоподателя – ищец, че съдът неправилно не е ценил частичното признание на иска, направено от ответника с отговора на допълнителната искова молба за недължимост на сума от 101 208,61лв., както и неоттегляемостта на признанието съгласно чл.237 ал.4 от ГПК. Вярно е, че в отговора на допълнителната искова молба се съдържа изявление на ответника: „...считаме за основателна претенцията ни за сумата от 84 340,65лв. с ДДС... поддържаме, че е налице правно основание за начисляване на допълнително количество ел. енергия за процесния обект в размер на 484 975квч и на стойност 84 340,65лв. с ДДС“. Вярно е и че в съдебно заседание от 02.11.2022г. първостепенният съд се е позовал на разпоредбата на чл.237 ал.4 от ГПК /неоттегляемост на признанието на иска/, но независимо от това не е постановил акт по чл.237 ал.1 от ГПК /за прекратяване на съдебното дирене/ и е продължил съдебното дирене – събиране на доказателства, относно пълната сума – предмет на предявения отрицателен установителен иск. С оглед процесуалните действия на съда и съдържанието на обжалваното решение, несъмнено е, че не се касае до хипотезата наведено по реда на чл.237 от ГПК производство, каквото не е разглежданото. Тук следва да се прецизира и прави разграничението между съдебно признание на факт – чл.175 от ГПК, което е отделно от признание на иск – чл.237 от ГПК. При признание за дължими/недължими престации, което, по правната си същност е признание на факт, съдът няма задължение да прекрати съдебното дирене, каквито са и процесуалните действия на съда в първоинстанционното производство. Признанието на факти, за разлика от

признанието на иска, не е действие на ответника, с което той се разпорежда с правото си на защита, а по смисъла на чл.175 от ГПК и систематичното му място /гл.14-та „Доказателства“/ е доказателствено средство и е съвместимо със защитата срещу иска. В случая няма частично признание на иска по смисъла на чл.237 от ГПК, а признание на факт. То, както и оттеглянето му съобразно разпоредбата на чл.175 от ГПК, се преценява от съда с оглед на всички обстоятелства по делото, при което не е допуснато процесуално нарушение от окръжния съд, съобразявайки всички обстоятелства по делото и постановявайки решението си по реда на чл.235 от ГПК. В случая не се касае за частично признание на иска, включително и по съображения, черпени от процесуалното поведение на ответника /в проведеното на 02.11.2022г. ОЗС ответникът е уточнил становището си по основателността на иска: „....при прилагане методиката по чл.50 ал.2 от ПИКЕЕ са в размер на 823 070квч, равняващи се на сумата от 143 137,77лв. с ДДС“; в писмената защита е застъпено становище за частична неоснователност на иска до размера на посочената сума и основателност за разликата над 143 137,77лв. до 185 549,26лв.; в този смисъл е и въззивната жалба, с която се обжалва решението в частта, с която отрицателният установителен иск е уважен до размера на сумата от 9 347,23лв./.

Безспорна е фактическата обстановка по делото, изведена и от представен като доказателство констативен протокол №*****/04.08.2021г. за техническа проверка и подмяна на средства за търговско измерване. Няма спор, че проверката е извършена на обекта на ищеца за ИТН ***** и клиентски №*****, изписани в горен десен ъгъл. Протоколът е изготвен от Й.Г.Й. и П.С.Ж. в присъствието на свидетел Д.С.П.. Съгласно обективизираните в протокола констатации е извършено контролно измерване с еталон, констатирано е отчитане „- 64.53 %“ и наличие на разглобен клеморед без нарушени пломби; шунтирани вторични токови вериги на фази В и С посредством шунтовете на клемореда - с това изразходваната ел. енергия не се отчита реално от електромера; правилната схема е възстановена. Въз основа на констатациите от горния протокол, жалбоподателят - ответник „Е.Ю.“ ЕАД, е извършил едностранна корекция на сметката на абоната за минал период 06.05.2021г. - 04.08.2021г. /90 дни/, като за същия период е начислил допълнително начислено количество електроенергия, на стойност, след издаване на фактура №*****/15.09.2021г. и кредитно известие към

нея от 05.10.2021г. - 185 549.26лв.

Първоинстанционният съд е извършил правилен анализ на съдържанието на констативния протокол от 04.08.2021г. и е обосновал извод, че същият касае обект на ищеца, който факт не е спорен в настоящето производство. Правилно са преценени фактите, свързани с обстоятелствата, при които е извършена техническата проверка от служители на Е.Ю., въз основа на депозираните по делото гласни доказателства – показанията на свидетеля Й. - служител на „Е.Ю.“ и един от съставителите на констативния протокол и заключението от съдебнотехническата експертиза, като съжденията на жалбоподателя - ищец в насока, че са съмнителни обстоятелствата относно времето на проверката, кръга на присъстващите лица и липсата на уведомяване и присъствие на органите МВР, остават в сферата на твърденията. Свидетелят Й. е депозирал показания, че проверката е извършена след работно време, като е обяснил и причините за това. Нормата на чл.49 ал. 3 от ПИКЕЕ не въвежда като изискване предварително уведомяване на потребителя, на каквото нарушение се позовава жалбоподателят – ищец. Тази подзаконова норма гласи: При отсъствие на ползвателя или на негов представител при съставянето на констативен протокол или при отказ от тяхна страна да го подпишат протоколът се подписва от представител на оператора на съответната мрежа и свидетел, който не е служител на оператора. В констативния протокол се отбелязват присъстващите на проверката, както и отказът за подписване от страна на ползвателя или на неговия представител, ако е направен такъв. Тълкуването на нормата сочи, че е необходимо ползвателят да бъде потърсен към момента на извършване на проверката, а не и да бъде нарочно предварително уведомен за това. Свидетелят Й. установява, че е потърсен представител на дружеството, но такъв не е открит „нямаше никой, беше заключено“. По смисъла на чл.49 ал.3 от ПИКЕЕ неприсъствието на ползвателя /както и отказ на същия да подпише констативния протокол/ не може да препятства самата проверка. Нормата предвижда, че в този случай протоколът се подписва от представител на оператора на съответната мрежа и свидетел, който не е служител на оператора – на които формални изисквания отговаря процесният констативен протокол от 04.08.2021г. – същият е подписан от двама служители на „Е.Ю.“ ЕАД и от свидетел. Фактът, че свидетелят /Д.П./ е служител на дружество, изпълняващо дейност по охрана таблата на ЕВН, не

променя качеството му на независим свидетел, като чл.49 ал.3 от ПИКЕЕ не въвежда изрични изисквания относно лицето, подписващо констативния протокол като свидетел, а единственото изискване е лицето да не е служител на оператора, което изискване в случая е спазено. Нормата, както и всички разпоредби от раздел 9-ти от ПИКЕЕ „Ред и начин за преизчисляване количеството електрическа енергия“, не въвеждат изискване проверката да се извършва само в рамките на работното време. Няма спор, а и в самата искова молба се сочи, че при така съставения при хипотезата на чл.49 ал.3 от ПИКЕЕ протокол, операторът е изпълнил задължението си по чл.49 ал.4 от ПИКЕЕ – да изпрати така съставения протокол на ползвателя в седемдневен срок от съставянето му с препоръчано писмо, с изх. дата 12.08.2021г., получено от последния на 03.09.2021г. /л.76,77/. Позоваването от страна жалбоподателя – ищец на разпоредбата на чл.58 от ПИКЕЕ, предвиждаща, в случаите, когато при извършена проверка се установи неправомерно присъединяване или намеса в измервателната система, съответният мрежови оператор незабавно да уведоми за това Министерството на вътрешните работи – освен че е нововъведено е и неоснователно. Нормата предвижда друга – последваща процедура, евентуално ангажираща друг вид отговорност на ползвателя и тази процедура не е елемент от процедурата по чл.49 от ПИКЕЕ.

Неоснователно е оплакването на жалбоподателя – ищец за неправилна оценка от страна на първоинстанционния съд на депозираните гласни доказателства – показанията на свидетеля Й.. Тези показания са последователни и непротиворечиви, почиващи на непосредствени лични възприятия. Свидетелят описва обстойно констатираното състояние: При отваряне на таблото на СТИ е установено шунтиране на два тока - В и С, които са вторични токове на междинен клеморед. Служителите са прикачили еталонен уред за измерване на точността на електромера в долната страна и устройството отчело грешка 64% със знак минус, което означава, че електромерът не отчита реално влязлата в него електрическа енергия, защото двата моста не допускат истинския ток да влезе в електромера. Свидетелят обяснява, че шунт и мост е едно и също понятие - това са пластини, които се намират на клемореда и служат за отклоняване на токовата верига, за да може безопасно да се смени електромера без да се изключва електрозахранването на потребителя. В случая двата моста са били вдигнати и по този начин се шунтират токовите вериги преди електромера - в резултат в него не постъпва

истинския ток, който се консумира от потребителя. След измерване на отклонението с еталона, проверяващите възстановяват нормалната схема на измерване, отново прикачват еталона за проверка, установяват отчитане на отклонение в рамките на допустимото под 1%. По целостта на електромера не е имало следи и въздействие. Междинният клеморед е имал пломби на пластмасовия си капак. Тъй като клеморедът е направен от мека пластмаса, може да се разглобява без нарушаване на пломбите, да се шунтира и пак да се сглоби. Шунтовете са част от заводския клеморед, неразделна част от него. Свидетелят е потвърдил и че констатираната грешка в измерването е „минус“, а не „плюс“, в която насока са възраженията на жалбоподателя – ищец. Тези възражения се опровергават не само от гласните доказателства, но и от депозираните писмени такива и преди всичко от заключението от допуснатата при първоинстанционното разглеждане на делото съдебнотехническата експертиза. Съгласно същото, изготвеният от ответника на 04.08.2021г. констативен протокол отразява неправилна схема на свързване на електромера. Проверката на ответника установява промяна на фази В и С чрез шунтове /мостове/, поставени в междинния клеморед преди електромера - виж Приложение № 1 с добавените шунтове, в резултат на което електроенергията на две от фазите се „отклонява“ по тези мостове преди електромера и за това не преминава през електромера и не се отчита. Правилната схема на свързване на електромера е показана на Приложение №2 и тя е без шунтове /без поставени мостове на токовата верига на всяка фаза/ като при нея в електромера преминава за отчитане електроенергията по всяка една фаза. Констатираното шунтиране на изходящите от клемореда двойки проводници на фази В и С е довело до рязко намаляване на протичащите токове към втора и трета измервателна система на електромера - манипулацията е довела до частично измерване на реално потребляваната електрическа енергия. Т.е. – констатираната грешка при проверката е със знак „минус“, независимо че, поради очертаването на знака „минус“ с кръг, се получава грешно зрително възприятие на знак „плюс“. Ето защо всички възражения и оплаквания на жалбоподателя – ищец досежно съдържанието на констативния протокол от 04.08.2021г., процедурата по съставянето му се явяват неоснователни.

Казаното до тук сочи на специфичния характер на създадените между страните отношения, намиращи законовата си регламентация на първо място

в Закона за енергетиката. Касае се за правоотношения със специален предмет от сферата на обществените отношения, свързани с осъществяването на дейностите по производство, внос и износ, пренос, разпределение на електрическа, доставяне на електрическа енергия, уредени, освен със специален закон – Закона за енергетиката и в редица подзаконов нормативни актове, тези регламентирани в чл.83 ал.1 от ЗЕ, като в случая спорът е свързан преди всичко с прилагането на подзаконов нормативен акт, визиран в чл.83 ал.1, т.6 от ЗЕ - Правилата за измерване на количеството електрическа енергия – издадени от председателя на Комисията /КЕВР – чл.10 ал.1 от ЗЕ/, обн. ДВ бр.35/30.04.2019г. Именно нормата на чл.83 ал.2, във вр. с ал.1, т.6 от ЗЕ предоставя компетентността на КЕВР с подзаконов нормативен акт да уреди реда и начините за преизчисляване на количеството електрическа енергия при установяване на неизмерена, неправилно и/или неточно измерена електрическа енергия /чл.83 ал.2, изр.2 от ЗЕ - Правилата по ал. 1, т. 4 - 6 се приемат от Комисията по предложение на енергийните предприятия и се публикуват от енергийните предприятия и комисията на интернет страниците им/. В този смисъл доводите на жалбоподателя – ищец за липсата на компетентност на КЕВР с подзаконов акт да уреди реда и начините за преизчисляване на количеството електрическа енергия при установяване на неизмерена, неправилно и/или неточно измерена електрическа енергия, не съответстват на нормативната уредба.

Ищецът е „краен клиент“ по смисъла на пар.1, т.27г от ДР ЗЕ - клиент, който купува електрическа енергия или природен газ за собствено ползване. Ответникът е „оператор на разпределителна мрежа“ – по смисъла на пар.1, т.34б, б.А от ДР ЗЕ - лице, оператор на електроразпределителна мрежа, включително и на затворена електроразпределителна мрежа, което осъществява разпределение на електрическа енергия по електроразпределителна мрежа и отговаря за функционирането на електроразпределителна мрежа, за нейната поддръжка, развитието □ на дадена територия и за взаимовръзките ѝ с други мрежи, както и за осигуряването в дългосрочен план на способността на мрежата да покрива разумни искания за разпределяне на електрическа енергия. Пар.28а, б. „а“ от ДР ЗЕ съдържа и дефиниция на понятието или друг субект на електроенергийната система – „краен снабдител“ - енергийно предприятие, снабдяващо с електрическа енергия обекти на битови клиенти, присъединени

към електроразпределителна мрежа на ниво ниско напрежение, в съответната лицензионна територия, когато тези клиенти не са избрали друг доставчик. В случая от ищеца се твърди и няма спор, че доставчик на електрическа енергия за собствения му обект е Е.Т.С.Й.Ю. ЕАД, при което и няма спор, че между ищцовото дружество и посоченото трето лице съществуват отношения между краен клиент и краен снабдител по доставяне и получаване на ел. енергия.

При така посочените специфични отношения, очертали правния спор, първият спорен въпрос е правен и той е: Доколкото отричаното с исковата молба спорно вземане представлява преизчислено количество електрическа, при преизчисляване на количество електрическа енергия, кой правен субект е легитимиран да издаде фактура, т.е. – кой има право да получи от крайния битов клиент начислената в резултат на корекцията суми – крайният снабдител или операторът на електроразпределителната мрежа.

Не може да се възприеме тезата на жалбоподателя – ищец за липсата на законово основание за ответника, в качеството му на оператор на разпределителната мрежа, да издаде фактура за преизчислената електрическа енергия, тъй като същият не бил активно легитимиран по това вземане. Неоснователни са и доводите на жалбоподателя – ищец, отричащи активната легитимация на оператора на разпределителната мрежа, с аргументи за противоречие на подзаконовия нормативен акт – чл.50 и чл.56 от ПИКЕЕ с нормативния акт от по-висока степен – Закона за енергетиката и по-конкретно с нормите на чл.2 ал.2; чл.44 ал.3, чл.94а ал.1, чл.95а ал.1, чл.96 ал.1, чл.98а ал.2, т.6, б. Б и чл.104а, ал.2, т.5, б. Б от ЗЕ.

По отношение позоваването на разпоредбата на чл.98а ал.2 от ЗЕ следва да се посочи, че нормата регламентира задължителното съдържание на Общите условия, при които крайният снабдител продава електрическа енергия – т.е. ОУ, обвързващи крайния снабдител и крайния клиент. Като елемент от това съдържание т.6 от разпоредбата предвижда: ред за уведомяване на клиента при извършване на корекция на сметка съгласно правилата по чл.83 ал.1, т.6. На свой ред разпоредбите на б. „а“ и б. „б“ регламентират реда за уведомяване в хипотезите на извършена корекция в полза на всяка от страните по Общите условия, обвързващи крайния снабдител и клиента на потребена енергия. /чл.98а ал.2, т.6, б. „а“ - в полза на крайния снабдител за потребена електрическа енергия в случаите на

неизмерена, неправилно и/или неточно измерена електрическа енергия поради неправомерно присъединяване, промяна в схемата на свързване или неправомерно въздействие върху уреди, съоръжения или устройства по чл.120 ал.3; б. „б“ - в полза на клиента за потребена електрическа енергия в случаите на неправилно и/или неточно измерена електрическа енергия поради повреда на уреди, съоръжения или устройства по чл.120 ал.3/. Т.е. – тази разпоредба се отнася до правоотношения между субекти на електроенергийната система – краен клиент и краен снабдител и по-конкретно до съдържанието на обвързващите ги Общи условия, а в случая страните по спора са „краен клиент“ по смисъла на пар.1, т.27г от ДР ЗЕ и „оператор на разпределителна мрежа“ – по смисъла на пар.1, т.34б, б.А от ДР ЗЕ. Казаното се отнася и до нормата на чл.104а ал.2, т.5 от ЗЕ, отнасяща се до съдържанието на Общите условия – публично известни относно използването на електропреносната, съответната електроразпределителна мрежа от крайните клиенти.

В случая се касае до други правоотношения между субекти на електроенергийната система – краен клиент и оператор на електроразпределителна мрежа. От друга страна пък разпоредбата на чл.98а ал.2, т.6 от ЗЕ, изрично препраща „съгласно правилата по чл.83, ал.1, т.6 – т.е. - Правилата за измерване на количеството електрическа енергия – издадени от председателя на КЕВР, обн. ДВ бр.35/30.04.2019г. /Правилата/. А разрешаването на спорния въпрос, касаещ правоотношенията между краен клиент и оператор на електроразпределителна мрежа и кой е легитимиран да установи, съответно преизчисли и съответно - получи стойността на преизчислено количество електрическа енергия, се извежда от разпоредбите на раздел 9-ти от Правилата „Ред и начин за преизчисляване количеството електрическа енергия“. Разпоредбите на раздел 9-ти от Правилата не уреждат договорните отношения по продажба на електрическа енергия, а само правото на оператора на съответната електроразпределителна мрежа, при установяване на несъответствия между измерените количества електрическа енергия и заплатените такива /при различните хипотези – чл.50 – чл.56/, да преизчислява количествата електрическа енергия по реда на Правилата. Съгласно чл.49 ал.1 от Правилата, при извършване на проверки по реда на тези правила, операторът на съответната мрежа съставя констативен протокол. Разпоредбата на чл.56 от този раздел регламентира кой е

операторът на съответната мрежа при преизчисляване на количества електрическа енергия при хипотезите, визирани в раздел 9-ти: ал.1 - В случаите на преизчисляване на количества електрическа енергия по реда на този раздел операторът на електроразпределителната мрежа предоставя на ползвателя на мрежата фактура и справка за преизчислените количества електрическа енергия, както и информация за дължимата сума за мрежови услуги и за „задължения към обществото“; ал.2 - Ползвателят на мрежата /респ. – крайният клиент/ *заплаща* на оператора на съответната мрежа дължимата сума, определена от оператора на съответната мрежа по реда на ал.1; ал.3 - Преизчислените количества електрическа енергия по ал.1 се фактурират... . Следователно не се касае за колизия между подзаконови и законови норми, доколкото разпоредбата на чл.56 от ПИКЕЕ е приложима в правоотношенията краен клиент и оператор на електроразпределителна мрежа, а тази – на чл.98а е приложима в отношенията краен клиент и краен снабдител и по-конкретно до съдържанието на обвързващите ги Общи условия. Или касае се за правни норми, които, макар и да са в систематична връзка, са самостоятелни такива и не са противоречиви. Ето защо крайният клиент дължи заплащане на електрическа енергия, преизчислена по правилата на ПИКЕЕ на оператора на електроразпределителната мрежа. /В аналогичен смисъл решение №85/27.06.2022г. по гр.д. №2528/2021г., четвърто г.о. на ВКС/. В този смисъл следва да се посочат като ирелевантни твърденията и доводите на жалбоподателя – ищец за наличие на облигационно правоотношение по продажба на ел. енергия с друго юридическо лице – Е.Т.С.Й.Ю. ЕАД, което лице е собственик на ел. енергията.

Горният извод не се променя и от друга разпоредба на ЗЕ, на която се позовава жалбоподателят – ищец – чл.44 ал.3 от ЗЕ. Вярно е, че съгласно чл.44 ал.3 от ЗЕ, на лицата, на които е издадена лицензия за разпределение на електрическа енергия, не се издават лицензии за други дейности, подлежащи на лицензиране по този закон. Разпоредбата на чл.44 от ЗЕ е в гл. Четвърта, раздел първи от ЗЕ – „Издаване на лицензи“. В случая обаче не се касае за дейност, подлежаща на лицензиране. Касае се за регламентирано право с подзаконов нормативен акт на оператор на електроразпределителна мрежа да получи от крайния битов клиент начислената в резултат на корекция сума. А подзаконово нормативно регламентираното право не е в противоречие с общия дух на основния закон – ЗЕ.

Това се отнася и до разпоредбата на чл.91 ал.2 от ЗЕ, като нормата на чл.91 е озаглавена „Търговски взаимоотношения. Страни по сделките с електрическа енергия“. Алинея втора от тази разпоредба /на която се позовава жалбоподателят – ищец/ препраща към ПТЕЕ, но по отношение на сделки с електрическа енергия. А разпоредбите на чл.50 – чл.56 от ПИКЕЕ регламентират своеобразен извъндоговорен резултат и не може да се приеме колизия между законовия и подзаконовия нормативен акт.

Във връзка с разпоредбата на чл.91 ал.2 от ЗЕ жалбоподателят – ищец се позовава и на разпоредбите на чл.28 ал.3 от Наредбата за регулиране цените на електрическата енергия /Наредба №1 от 14.03.2017г. - НРЦЕЕ/, както и на разпоредбите на чл.28 ал.1 и ал.2 от Правилата за търговия с електрическа енергия. НРЦЕЕ определя методите за регулиране на цените на електрическата енергия и на цените за достъп до и пренос през електропреносната, съответно електроразпределителните мрежи, правилата за тяхното образуване или определяне и изменение, редът за предоставяне на информация, внасяне на предложението за цените и за тяхното утвърждаване, а нормата на чл.28 ал.3 от Наредбата регламентира начина на остойностяване на прогнозните нива на технологичните разходи по разпределението. Прогнозната пазарна цена е критерият, по който се извършва преизчисляването/фактурирането, според нормата на чл.56 ал.3 от ПИКЕЕ. Вярно е, че съгласно ал.1 от чл.28 от Правилата за търговия с електрическа енергия /ДВ бр.66/2013г./, битовите крайни клиенти на крайните снабдители заплащат всички мрежови услуги за съответния ценови период на крайния снабдител, а ал.2 регламентира, че крайният снабдител/доставчикът от последна инстанция събира и заплаща на оператора на електроразпределителна мрежа суми за пренос, достъп, други мрежови услуги за съответния ценови период за цялото фактурирано от крайния снабдител/доставчика от последна инстанция количество електрическа енергия. Разпоредбите обаче визират случаи на нормално, реално отчетена електрическа енергия, а не при хипотезите – предпоставките за преизчисляване на разпределена електрическа енергия, визирани в раздел 9-ти от ПИКЕЕ. Това се отнася и до разпоредбата на чл.4 ал.3 от ПТЕЕ, на която се позовава и тълкува жалбоподателят – ищец. Цитираната подзаконова норма - независимият преносен оператор и операторите на разпределителни мрежи закупуват електрическа енергия само за покриване на технологичните

разходи в мрежите за всеки отделен интервал на доставка – съдържа правила относно пазар на електрическа енергия чрез двустранни договори, каквато хипотеза не е предмет на регулиране с раздел 9-ти от ПИКЕЕ.

Останалите разпоредби от ЗЕ, на които се позовава жалбоподателят – ищец - чл.94а ал.1, чл.95а ал.1, чл.96 ал.1 и според систематичното им място – раздел V „Търговски взаимоотношения. Страни по сделките с електрическа енергия“ съдържат също регламентация при нормално развитие на правоотношенията между субектите на електроенергийната система – краен снабдител – битови клиенти /чл.94а ал.1 от ЗЕ/; доставчик от последна инстанция – крайни клиенти /чл.95а ал.1 от ЗЕ/; статута и отговорността на търговците на електрическа енергия /чл.96 от ЗЕ/.

Не на последно място не намират опора в нормативната уредба и доводите на жалбоподателя – ищец за противоречие на разпоредбите на чл.50 – чл.56 от ПИКЕЕ с основни принципи, регламентирани в чл.2 ал.2 от ЗЕ. Както, съгласно сега действащата редакция на нормата, така и преди изменението □ /ДВ бр.11/2023г./, нормата въвежда като основна цел на закона не само охраняване интересите на потребителите, но и охраняване на националните интереси.

По изложените съображения неоснователни са доводите на жалбоподателя – ищец за противоречие на подзаконовия нормативен акт и конкретно нормите на чл.50 – чл.56 от ПИКЕЕ с нормативния акт от по-висока степен – Закона за енергетиката и липсва основание за прилагане разпоредбата на чл.15 ал.3 от ЗНА.Подзаконовата уредба, дадена с чл.50 – 56 от ПИКЕЕ, е в рамките на законовата делегация и не противоречи на нормативен акт от по-висока степен, включително не противоречи на общото правило, че за доставена на потребителя електроенергия се заплаща цена. Налице е подзаконово възлагане на вземането, легитимиращо оператора на мрежата да го начисли и получи вместо доставчика. ПИКЕЕ е акт по прилагане на ЗЕ и урежда именно материята, за която е предвидено той да бъде издаден, както повелява нормата на чл.12 от ЗНА.

Съпоставката на разпоредбите на ЗЕ с нормите на чл.50 – чл.56 от ПИКЕЕ водят до извод за законово основание и активна легитимация на оператора на електроразпределителната мрежа да издаде фактура за преизчислената електрическа енергия, тъй като същият е активно

легитимиран по това вземане – да претендира директно заплащане от крайния клиент. Фактичното състояние, установено с процесния констативен протокол, изцяло се препокрива с дефиницията, съдържаща се в чл.56 ал.2 от ПИКЕЕ - промяна в схемата на свързване, водеща до неизмерване, неправилно и/или неточно измерване на количествата електрическа енергия. Правото на оператора на съответната мрежа – в случая на разпределителната мрежа, да извърши едностранна корекция на количеството неотчетена електрическа енергия, регламентирано в чл.56 от ПИКЕЕ, не е обусловено от реална доставка на ел.енергия, нито от пропускателната възможност на ел. съоръжението. Ето защо всички доводи и възражения на жалбоподателя-ищец за неточно установяване и липса на установяване на количество „реално ползвана“ ел. енергия, за недоказаност, че допълнително начислените количества ел. енергия представляват съществуващ, реален технологичен разход за оператора на мрежата на Е.Ю. – съответно – за недоказаност на вземането на Е.Ю. по основание и размер, за недоказаност, че начислените количества могат да преминат през съответните ел. уредби, за неустановеност на датата на нерегламентирана промяна на схемата за свързване, че издадената от Е.Ю. фактура не остойностявала технологичен разход, което било „замяна“ на основание на вземането, каквато „замяна“ е недопустима, са неотнормирани към хипотезите, визирани в чл.50 – 56 от ПИКЕЕ и към подзаконово изрично регламентираното право на оператора на електроразпределителната мрежа да преизчисли количество електрическа енергия и да търси вземането си от крайния потребител. Разпоредбите на чл. 50-56 от ПИКЕЕ не уреждат договорните правоотношения по продажба на електрическа енергия, а само правото на оператора на съответната електроразпределителна мрежа, при установяване на несъответствия между измерените количества електрическа енергия и заплатените такива, да преизчислява количествата електрическа енергия по реда на правилата /В този смисъл решение №50186 по гр. д. № 4372/2021г., IV г.о.; Решение №50084/14.06.2023г. на ВКС по гр. д. № 1307/2022г., IV г.о.; Решение №50012/21.02.2023г. на ВКС по гр. д. № 4632/2021г., III г.о. и др./. Ирелевантни са и твърденията на жалбоподателя – ищец за наличието на непокътнати пломби, коментара на СТЕ в частта, съгласно която допълнително начислените количества ел. енергия не могат да преминат през хранващите ел. съоръжения и доводите, че допълнително начислените

количества ел.енергия не са доставени в и ползвани за обекта. Подзаконовите норми не изискват доказване на виновно поведение на потребителя, то е без оглед на субективното отношение на потребителя, защото целта на корекционната процедура е да възстанови настъпилото без основание имуществено разместване – да установи дължимата сума за мрежови услуги и за „задължения към обществото“, като целта не е да се ангажира отговорността на потребителя за негово виновно поведение. /Аргумент в тази насока е и специалният текст на чл.58 от ПИКЕЕ, предполагащ друга процедура, инициирана от незабавно уведомяване от съответния мрежови оператор МВР/.

Липсва основание да се приеме противоречие на разпоредбите на чл.50 – чл.56 от ПИКЕЕ с норми на наднационалното право. Разпоредбите на чл.2, т.28, т.12 от Директива /ЕС/ 2019/944/ на Европейския парламент и на Съвета от 05.06.2019г. относно общите правила за вътрешния пазар на електроенергия и за изменение на Директива 2012/27/ЕС /на която Директива се позовава жалбоподателят – ищец/са съответстващи на разпоредбите на чл.2, т.5 и т.19 от Директива 2009/72/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009г. относно общите правила за вътрешния пазар на електроенергия и за отмяна на Директива 2003/54/ЕО. Директива 2009/72/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 13.07.2009г. относно общите правила за вътрешния пазар на електроенергия и за отмяна на Директива 2003/54/ЕО е транспонирана в националното ни право – пар. 1а от ДР ЗЕ. Цитираните норми от наднационални нормативни актове са с дефинитивен характер. Съдържат определения, касаещи сферата на обществените отношения, свързани с осъществяването на дейностите по производство, внос и износ, пренос, разпределение на електрическа, доставяне на електрическа енергия – конкретно на понятието „разпределение“ - означава преноса на електроенергия по разпределителни системи с високо, средно и ниско напрежение с цел да бъде доставена до клиенти като не се включва доставка; „доставка“ - означава продажбата, включително препродажбата, на електроенергия на клиенти. Аналогични дефиниции на субекти на електроенергийната система, се съдържат в пар.1, т.34б, б.А от ДР ЗЕ - „оператор на разпределителна мрежа“ – лице, оператор на електроразпределителна мрежа, включително и на затворена електроразпределителна мрежа, което осъществява разпределение на

електрическа енергия по електроразпределителна мрежа и отговаря за функционирането на електроразпределителна мрежа, за нейната поддръжка, развитието ѝ на дадена територия и за взаимовръзките ѝ с други мрежи, както и за осигуряването в дългосрочен план на способността на мрежата да покрива разумни искания за разпределяне на електрическа енергия и пар.28а, б. „а“ от ДР ЗЕ – „краен снабдител“ - енергийно предприятие, снабдяващо с електрическа енергия обекти на битови клиенти, присъединени към електроразпределителна мрежа на ниво ниско напрежение, в съответната лицензионна територия, когато тези клиенти не са избрали друг доставчик – т.е. – липсва противоречие между наднационални и национални правни норми. С брой 57/ДВ от 26.06.2020г. е обнародван Закон за изменение и допълнение на Закона за енергетиката. Така направените промени в Закона за енергетиката са в съответствие с изискванията на Директива (ЕС) 2019/944 на Европейския парламент и Съвета на ЕС от 5 юни 2019г. относно общите правила за вътрешния пазар на електроенергия и за изменение на Директива 2012/27/ЕС, както и в изпълнение на ангажимента на Република България като държава членка на Европейския съюз да либерализира напълно своя пазар на електроенергия. При липса на противоречие между нормите на чл.50 – чл.56 от ПИКЕЕ със норми на ЗЕ, не може да се говори за противоречие и с нормите на наднационалното право - чл.10, т.1, т.3, чл.18, чл.20, б. „а“, чл.31, т.1, чл.35, чл.59, т.1, б. „й“ от Директива 2019/944 на Европейския парламент и Съвета на ЕС от 5 юни 2019г. Разпоредбите на: чл.10, т.1, регламентиращ задължението на държавите членки гарантират правото на всички крайни клиенти да бъдат снабдявани с електроенергия от даден доставчик, при условие че той даде съгласието си, независимо от това в коя държава членка е регистриран доставчикът, при условие че доставчикът спазва приложимите търговски правила и правилата за балансиране. Във връзка с това държавите членки предприемат всички мерки, необходими, за да гарантират, че административните процедури не дискриминират доставчиците, които вече са регистрирани в друга държава членка/ и т.3, регламентираща съдържанието на договор между доставчик и краен клиент; чл.18 – регламентиращ изискване към държавите членки да гарантират, че сметките и информацията за фактурирането са точни, лесни за разбиране, ясни, кратки, удобни за ползване и представени по начин, който улеснява сравняването от крайните клиенти; чл.20, б. „а“ – регламентиращ функционалните възможности на

интелигентните измервателни системи; чл.31, т.1, съгласно който в задачите на оператора на разпределителна система е включена отговорност за гарантиране на дългосрочната способност на системата да отговаря на разумни искания за разпределението на електроенергията, за експлоатацията, поддръжката и развитието при икономически условия на сигурна, надеждна и ефикасна електроразпределителна система на своята територия, като се съобразява надлежно с околната среда и енергийната ефективност; чл.35, регламентиращ отделяне на операторите на разпределителни системи; чл.59, т.1, б. „й“, регламентиращ задължения и правомощия на регулаторните органи – да гарантират, че няма кръстосано субсидиране между дейностите по пренос, разпределение и доставка, или други електроенергийни или неелектроенергийни дейности - не съдържат конкретна регламентация, относима към настоящия спор. Разпоредбите на чл.50 – чл.56 от ПИКЕЕ не регламентируют кръстосано субсидиране /повишаване цената на продукт или услуга за група клиенти/ по смисъла на чл.59, т.1, б. „й“ Директивата. По отношение позоваването на пар. 10,48,49,65,67,68,76 и 78 от Преамбюла на Директива 2019/944 следва да се посочи, че преамбюлната част на нормативен акт на ЕС е с характер на въвеждащо и обяснително изложение, обясняващо неговата цел и същност. В преамбюла в концентриран вид се обясняват задачите и принципите на правния акт, указват се условията, обстоятелствата, мотивите и други изходни условия, дали повод за създаването му, както и се посочва сферата му на действие – и в този смисъл не може да се говори за противоречие на преамбюлна част на нормативен акт на ЕС с национален закон или подзаконен нормативен акт.

По отношение наведеното от жалбоподателя - ищец твърдение за неправомерно бездействие на кредитора по смисъла на чл.83 ал.2 от ЗЗД, следва да се посочи, че освен че е нововъведено и бланкетно, същото е и неоснователно. Фактурирането на преизчислената електрическа енергия като юридически факт е поканата от кредитора към длъжника. Липсват каквито и да е доказателства, както и конкретни твърдения за активно поведение от страна на длъжника и бездействие от страна на кредитора.

Последният спорен въпрос е относно начина, по който следва да се изчисли количеството електрическа енергия и по-конкретно стойността на преизчислените количества електрическа енергия. Според методиката, разписана в чл.56 ал.1 и ал.3 от ПИКЕЕ, операторът на

електроразпределителната мрежа предоставя на ползвателя на мрежата фактура и справка за преизчислените количества електрическа енергия, както и информация за дължимата сума за мрежови услуги /с изключение на цена за достъп до електроразпределителната мрежа, формирана на база на предоставена мощност/ и за „задължения към обществото“; преизчислените количества електрическа енергия по ал. 1 се фактурират по действащата за периода на преизчисляването прогнозна пазарна цена на електрическата енергия за покриване на технологичните разходи, определена от Комисията за енергийно и водно регулиране на съответния мрежови оператор. По смисъла на §1, т.42 от Допълнителните разпоредби на ЗЕ прогнозна пазарна цена по групи производители в зависимост от първичния енергиен източник е среднопретеглената годишна цена за електрическа енергия, произведена от слънчева енергия, вятърна енергия, водноелектрически централи с инсталирана мощност до 10 MW, биомаса, други видове възобновяеми източници и за електрическа енергия, произведена от високоефективно комбинирано производство на топлинна и електрическа енергия, произведена от природен газ и въглища. А по смисъла на действащата към процесния момент разпоредба на чл.29 ал.3 от ПТЕЕ /преди изм. ДВ бр.110/2021г. и ДВ бр.36/2023г./, компонентите на мрежовите услуги са: цена на пренос през електропреносната мрежа; цена на достъп през електропреносната мрежа; цена за пренос през електроразпределителната мрежа и цена за достъп до електроразпределителната мрежа, като последната компонента е изключена при преизчисляването на количеството електрическа енергия с разпоредбата на чл.56 ал.1 от ПИКЕЕ. При първоинстанционното разглеждане на делото е допусната съдебнотехническа експертиза, която е дала заключение относно правилността на остойностяването на количеството електрическа енергия, преизчислена вследствие на съставения протокол от 04.08.2021г. За да установи основателността на предявения отрицателен установителен иск по размер, окръжният съд се е позовал на данните от заключението от съдебнотехническата експертиза, но и е определил размера – стойността на преизчисленото количество електрическа енергия по своя преценка, макар и пояснявайки извършените изчисления. За преизчисляване на количеството електрическа енергия, което касае основателността на иска по размер, по – правилно е да се ползват знания от специално естество, поради което въззивният съд е допуснал допълнителна съдебноелектротехническа

експертиза, която да представи заключение за количеството и стойността на електрическа енергия - неизмерена, непълно или неточно измерена, за периода 06.05.2021г. – 04.08.2021г., съобразно методиката по чл.50 ал.2 от ПИКЕЕ /на базата на половината от пропускателната способност на конкретното присъединително съоръжение, свързващо инсталацията на клиента със съответната мрежа, при ежедневно 8-часово натоварване/, във вр. с чл.56 ал.3 от ПИКЕЕ /по действащата за периода на преизчисляването прогнозна пазарна цена на електрическата енергия за покриване на технологичните разходи, определена от КЕВР, като се посочи съответната дължима сума за мрежови услуги – съобразно разпоредбата на чл.56 ал.1 от ПИКЕЕ - дължимата сума за мрежови услуги /с изключение на цена за достъп до електроразпределителната мрежа, формирана на база на предоставена мощност/ и за „задължения към обществото“. Съгласно заключението на вещото лице К., преизчислената стойност на количеството електрическа енергия съобразно действащо Решение на КЕВР /Ц-29 от 01.07.2020г./ за периода 06.05.2021г. – 01.07.2021г. /512133квч/ е 83 303,55лв. с ДДС. Преизчислената стойност на количеството електрическа енергия съобразно действащо Решение на КЕВР /Ц-27 от 01.07.2021г./ за периода 01.07.2021г. – 04.08.2021г. /310937квч/ е 59 834,22лв. с ДДС. Или общата стойност е 143 137,77лв. с ДДС. Заключение от съдебноелектротехническа експертиза, като компетентно изготвено, отговорило пълно и обосновано на поставената задача, съобразно правилата на чл.56 от ПИКЕЕ и с оглед специалните знания на вещото лице в съответната област, се кредитира от настоящата инстанция изцяло. Оспорването на процесуалния представител на жалбоподателя - ищец по така изготвеното и прието заключение се свежда до възражение, че при остойностяването са включени допълнителни, непозволен от закона компоненти, но това възражение е неоснователно. Вещото лице е изчислило остойностяването като е включило именно компонентите/съставните части съгласно методиката по чл.56 от ПИКЕЕ – прогнозна пазарна цена на енергията /която изрично е посочена в чл.56 ал.3 от ПИКЕЕ/, цена на пренос през електропреносната мрежа; цена на достъп през електропреносната мрежа; цена за пренос през електроразпределителната мрежа и задължения към обществото – /съгласно чл.56 ал.1 от ПИКЕЕ/. Вещото лице, съобразявайки изискването на чл.56 ал.1 от ПИКЕЕ е изключило компонента „цена за достъп до електроразпределителната мрежа“. Неоснователно е

възражението на жалбоподателя – ищец, че при остойностяването не следва да се включва като компонент „задължения към обществото“, доколкото този компонент е изрично предвиден от чл.56 ал.1 от ПИКЕЕ. Неоснователно е и възражението, че при остойностяването не следва да се включва ДДС. Начисляването на ДДС в случая е съгласно правилата на данъчното законодателство – ЗДДС и ППЗДС, независимо че не се касае за типичната „доставка на стока или услуга“. Но няма спор, че Е.Ю. е данъчно задължено лице по смисъла на чл.3 ал.1 от ЗДДС – лице, което извършва независима икономическа дейност, без значение от целите и резултатите от нея. Разпоредбата на чл.56 ал.1 и ал.3 предвижда издаването на фактура за преизчисленото количество електрическа енергия /операторът предоставя на ползвателя на мрежата фактура; преизчислените количества електрическа енергия се фактурират/. А при съставянето/издаването на фактура данъчно задълженото лице задължително включва и дължимия се ДДС. ДДС е задължителен компонент на фактурата /чл.114 ал.1, т.13 от ЗДДС/. /Следва да се посочи и че в редица актове на ВКС преизчислената стойност по реда на чл.56 от ПИКЕЕ е разглеждана като стойност с ДДС – Опр. №608/04.04.2023г. по гр. д. №3802/2022г., III г.о.; Р №50084/ 14.06.2023г. по гр.д. №1307/2022г., IV г.о. и др./. Неоснователно е и възражението на жалбоподателя – ищец относно допустимостта/възможността начислените количества електрическа енергия да преминат през конкретните присъединителни съоръжения, тъй като методиката, регламентирана с чл.56 от ПИКЕЕ, не въвежда като критерий това, дали допълнително начисленото количество електрическа енергия е допустимо да премине през присъединителните съоръжения. Що се отнася до възраженията на жалбоподателя – ищец, че данните и записванията в информационната система на Е.Ю. са частни, изгодни за изготвилата ги страна записвания, а не годни писмени доказателства, следва да се посочи, че същите са нововъдени възражения, а и неоснователни, тъй като заключението е изготвена не само на база тези данни.

По отношение на възраженията на жалбоподателя – ищец, свеждащи се до липса на документална обосновааност на издадената от ответното дружество фактура, то доводите в тази насока са неоснователни. Документалната обосновааност на издадената от „Е.Ю.“ ЕАД фактура се извежда именно от клаузите на чл.56 от ПИКЕЕ.

По изложените съображения следва да се приеме, че стойността на

количеството преизчислена електрическа енергия при хипотезата на чл.56 от ПИКЕЕ е 143 137,77лв. с ДДС, при което отрицателният установителен иск се явява основателен за разликата до 185 549,26лв. – или за 42 411,49лв. Ето защо обжалваното решение следва да бъде отменено в частта, с която отрицателният установителен иск е уважен за разликата над 42 411,49лв. до 51 758.72лв. – т.е. за сумата от 9 347,23лв., която сума е предмет на въззивната жалба на жалбоподателя – ответник – „Е.Ю.“ ЕАД. В останалата обжалвана част първоинстанционното решение, като правилно, следва да бъде потвърдено. При това положение въззивната жалба на жалбоподателя – ответник се явява основателна и следва да бъде уважена изцяло, а въззивната жалба на жалбоподателя – ищец „М.р. – Н.“ ООД – неоснователна и следва да се остави без уважение.

По разноските, сторени в първоинстанционното производство:

Съгласно представения списък на разноските по чл.80 от ГПК /л.166/ ищецът е сторил разноски в общ размер на 17 921,97лв., като първоинстанционният съд е уважил възражението на насрещната страна за прекомерност на адвокатското възнаграждение /9 900лв./ и е намалил същото на 7 876,49лв. Липсва възражение от заинтересованата страна в тази насока /под формата на искане по чл.248 от ГПК/, при което разноските за първоинстанционното производство следва да се преценяват при адв. възнаграждение 7 876,49лв., при което същите са общо в размер на 15 898,46лв. Съразмерно с уважената част от иска на ищеца се дължат разноски в размер на 3 633,95лв. Или първоинстанционното решение, ведно с постановеното по реда на чл.248 от ГПК определение №35/12.01.2023г., /с което е изменено решение №401/02.12.2022г. в частта за присъдените на ищеца „М.Р.-Н.“ ООД разноски, като същите са намалени от 4 435.67лв. на 4 434,08лв./ следва да бъде отменено и в частта, с която в полза на ищеца „М.Р.-Н.“ ООД са присъдени разноски за разликата над 3 633,95лв. до 4 434,08лв.

Съгласно представения списък на разноските по чл.80 от ГПК /л.169/, ответникът „Е.Ю.“ ЕАД е сторил разноски в размер на 960лв. Съразмерно с отхвърлената част от иска му се дължат разноски в размер на 740,57лв. Или, освен присъдените с първоинстанционното решение разноски от 692,16лв., ищецът „М.Р.-Н.“ ООД следва да бъде осъден да заплати на ответника „Е.Ю.“ ЕАД допълнително разноски за първоинстанционното производство в размер

на 48,41лв.

По разноските, сторени във въззивното производство:

С оглед основателността на въззивната жалба на жалбоподателя – ответник и неоснователността на въззивната жалба на жалбоподателя – ищец, на последния не се дължат разноси. Следва да се присъдят сторените от жалбоподателя – ответник разноси в пълен размер, които, съгласно представения списък на разноските по чл.80 от ГПК /л.39/, са 360лв. – юрисконсултско възнаграждение и 186,95лв. – заплатена държавна такса за въззивно обжалване – общо 546,95лв.

Водим от изложеното и на основание чл.271 ал.1 от ГПК, Пловдивският апелативен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение №401/02.12.2022г., постановено по търг.д. №745/2021г. по описа на окръжен съд Пловдив, в частта, с която е ПРИЗНАТО ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл.124 ал.1 от ГПК, че „М.Р.-Н.“ ООД ЕИК ***** не дължи на „Е.Ю.“ ЕАД ЕИК ***** сумата над 42 411,49лв. до 51 758.72лв. /9 347,23лв. с ДДС/, представляващи стойност на допълнително начислена неизмерена, непълно или неточно измерена електроенергия за електромер №***** за стопански обект в гр.Н., в кв. 3.№* в ПИ с идентификатор №***** по плана на „Промислено складова база Н.“, представляващ фабрика - цех за замразяване, солзамразяване, съхранение, преработка, консервиране на риба и рибни продукти, който е електроснабден, с ИТН ***** и клиентски №*****, за периода 06.05.2021г. - 04.08.2021г. по фактура №***** от 15.09.2021г. и КИ към нея с №*****/05.10.2021г., ведно с постановеното по реда на чл.248 от ГПК определение №35/12.01.2023г., в частта, с която „Е.Ю.“ ЕАД е осъдено да заплати на „М.Р.-Н.“ ООД разноси над сумата от 3 633,95лв. до 4 434,08лв., вместо което ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ предявения от „М.Р.-Н.“ ООД ЕИК ***** против „Е.Ю.“ ЕАД ЕИК ***** отрицателен установителен иск по чл.124 ал.1 от ГПК за недължимост на сумата над 42 411,49лв. до 51 758.72лв. /9 347,23лв. с ДДС/, представляваща стойност на допълнително начислена неизмерена,

непълно или неточно измерена електроенергия за електромер №***** за стопански обект в гр.Н., в кв. Запад № * в ПИ с идентификатор №***** по плана на „Промислено складова база Н.“, представляващ фабрика - цех за замразяване, солзамразяване, съхранение, преработка, консервиране на риба и рибни продукти, който е електроснабден, с ИТН ***** и клиентски №*****, за периода 06.05.2021г. - 04.08.2021г. по фактура №*****/15.09.2021г. и КИ към нея с №*****/05.10.2021г.

ПОТВЪРЖДАВА решение №401/02.12.2022г., постановено по търг.д. №745/2021г. по описа на окръжен съд Пловдив, в останалата обжалвана част.

ОСЪЖДА „М.Р.-Н.“ ООД ЕИК ***** да заплати на „Е.Ю.“ ЕАД ЕИК ***** разноси за първоинстанционното производство в размер на 48,41лв., както и разноси за въззивното производство в размер на 546,95лв.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____